

rahho leida. S' olli kül kaunis pimme ja tuul kange, mispárrast emma ka keige ennam wásto seisis, agga Prido ütles: „Kui wend Martin ei tahha kasa tulla, siis jágo ta koeo ja minna lähhan úksi!“ Agga Martin húdis nago monni laps: „minna tahhan, minna tahhan liggi tulla!“ ja nenda láksid mollemad árra. Emma jái aino úksi tuppa istuma ja sedda módaláinud asja járrele mótlema.

Kui nored mehhed randa said ja padi síse lúkkasid, olli jo óiete pimme ja tuul puhhus kaunis waljuste; sellepárrast káskis Prido, et Martin pididi monned kirowid raskusseks síse wótma, kurni ta isse wórka kohendas. Martin tóstis kui meletu úht suurt halli kirowi, mis ta ei tahtnud kuidagi pati sada. Prido húdis: „Easse se olla, se on sulle liig raske, seal on jo teisi wáhhemaid kállalt!“

„Si polle,“ kóstis Martin áhkides ja tóstis selle sure kirowi padi parda peale ja laskis tedda alla padi pójha peale werida, mis lábbi monned túkkid küljest árra pórrusid.

Ma ei olleks ial uskunud, mommises Pri-

do isseenneses, et Martin ni tuggew on! Keik on agga kadduw mailma peal, isfige kirowid laggunewad ja ei seisa iggaweste; nenda on keik meie ello. Kui keik walmis olli pistsid merresse.

Kalla-saak olli wáhhe, sest tuul olli kange ja Prido esšimenne ehmatuś olli ka jubba jah-tunud, ta wóttis nouks, male minna, sest nad ollid jubba pennikoorm maad, maalt emal.

Ma pole sódudes, nággid korraga kohtomehhe maea póllewad. „Tullekahjo!“ húúdsid mollemad ja Prido ütles: „Sduame ruttu, ehk jouame weel appi!“

Kuida ráksid, nenda teggid. Mollemad sódusid tuggewaste ja said pea kaldasse ning jooksid kohhe senna kus kahjo olli; agga kui senna ollid sanud, olli aeg jubba hiljaks já-nud, sest maea olli mahha póllenud; agga aitasid ommetige teisi maeasid tulle eest hoida. Hommiko pole said tulle nikaugale kústunud, et kaugemale minnemist ennam polnud karta. Nüüd esmalt sai Prido aega kohtomeest ja temma perre-last járrele kúksida ja wadata.